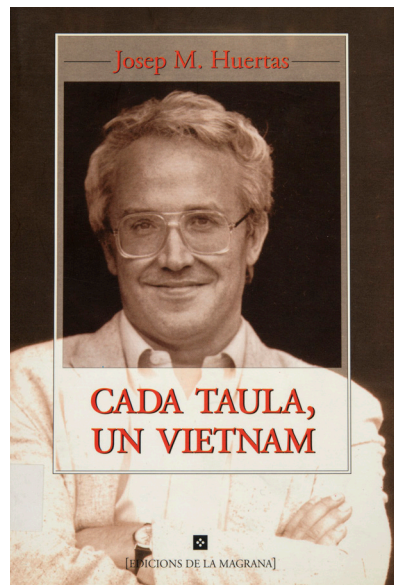

El Carmelo. Octubre 1975.
Amb una nota manuscrita
d'Araceli Aiguaviva

Compromís

Un compromís inqüestionable amb el periodisme –que, de fet, era un compromís amb tota la societat– va marcar la trajectòria professional i personal de Huertas. Aquesta actitud es va fer palesa tant amb la seva feina diària com amb la tasca desenvolupada en el Grup Democràtic de Periodistes o en el Col·legi de Periodistes de Catalunya, entre altres. Sense rebutjar, durant els primers anys de la transició, la participació política més activa com a militant del PSC.

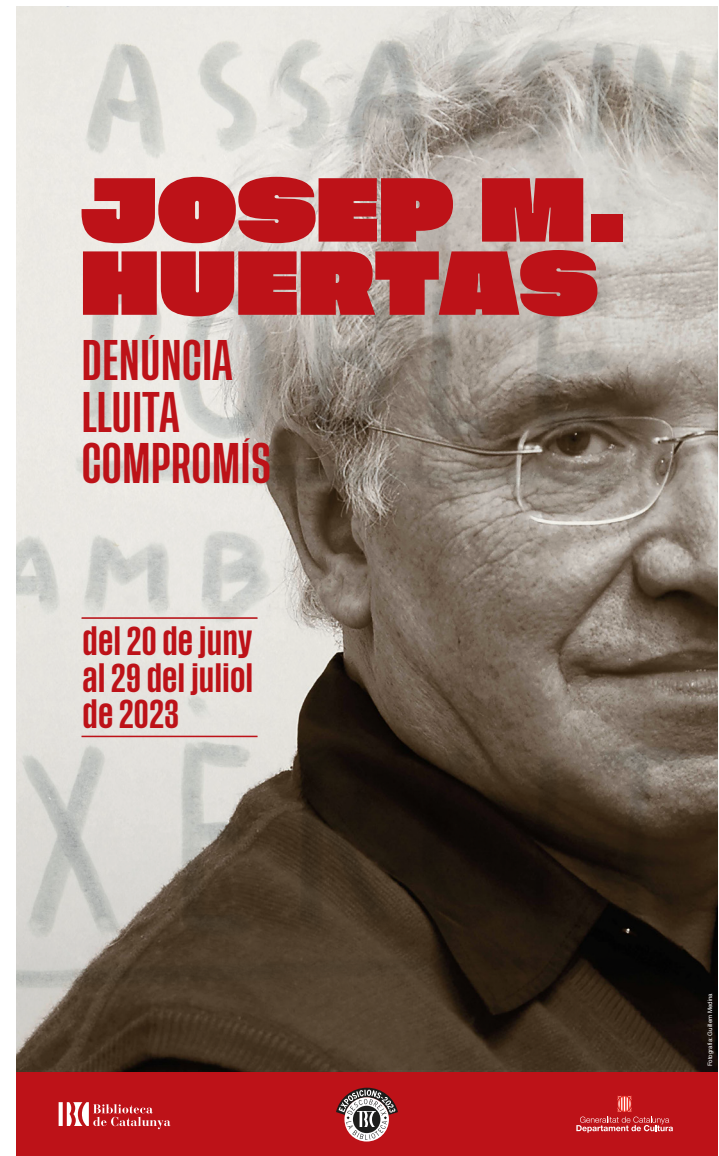
Cada taula, un Vietnam.
Barcelona: La Magrana, 1997

Els “Huertamaros”

Josep M. Huertas va ser un referent de bon periodista per als seus companys de professió, sobretot per als que se sentien més motivats per un periodisme social i de proximitat. Per això no és d'estranyar que alguns d'ells fossin coneguts amb el sobrenom de “huertamaros”, denominació que, segons Jaume Fabre, fou creada per Joan Garcia Grau, gerent de la revista *Oriflama*, després de publicar-se un article sobre la guerrilla uruguaiana dels Tupac Amaru.

P. Encinas (fot.). Huertas amb companys de *Tele/eXpres* i *El Periódico* (Capçalera, gener-març 2007)

IBC Biblioteca de Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Horari de visita

De dilluns a divendres, de 9 a 20 h.
Dissabtes, de 9 a 14 h.

www.bnc.cat

Biblioteca de Catalunya

Carrer de l'Hospital 56 - 08001 - Barcelona
Tel. 93 270 23 00 - A/e: bustia@bnc.cat

JOSEP MARIA HUERTAS: DENÚNCIA, LLUITA, COMPROMÍS

Denúncia, lluita, compromís... Tres paraules que defineixen tant la trajectòria personal com la professional de Josep Maria Huertas Claveria. Denúncia de la realitat social de Barcelona i els seus barris, lluita per la llibertat d'expressió, compromís amb la professió i el conjunt de la societat. Una actitud que neix en les darreres dècades del franquisme i els anys de la transició, però que traspua al llarg de tota la carrera professional.

Huertas neix a Barcelona el 24 de novembre de 1939, just després d'acabar la Guerra Civil. Fill d'un periodista franquista que abandonà la família, el 1963 comença a estudiar periodisme i a col·laborar a la revista *Signo* i, poc després, a *El Correo catalán*; al llarg dels anys també publica a *Tele/eXpres*, *Diario de Barcelona*, *El Noticiero Universal*, *El Periódico de Catalunya*, *La Vanguardia* i *Avui* i a les revistes *Destino*, *Cuadernos para el diálogo*, *Oriflora* i *Tele/estel*, entre moltes altres, a més de ser impulsor de la segona etapa de la revista *4 Cantons*, del barri del Poblenou. L'any 1966 contribueix a la creació del Grup Democràtic de Periodistes.

Fruit de les seves inquietuds, s'especialitza en el periodisme de proximitat i en els problemes dels barris emergents. El 1975, la publicació d'un article sobre els prostíbuls de Barcelona, regentats sovint per vídues de militars, li comporta un consell de guerra i una condemna de presó, un fet que genera protestes ciutadanes i professionals i el dona a conèixer arreu.

Huertas esdevé amb els anys un dels principals cronistes de Barcelona, sobretot treballant a peu de carrer; els aproximadament 6.000 articles publicats donen idea de l'abast de la seva obra. El 2006 és reconegut per la professió amb la presidència del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Poc després mor de manera prematura.

L'any 2018 la família Huertas fa donació a la Biblioteca de Catalunya del seu fons bibliogràfic, hemerogràfic i documental. Centrat en la realitat veïnal i la història social i urbana de la segona meitat del segle XX, inclou també material relacionat amb el seu empresonament. Un conjunt que ens permet aproximar-nos al periodisme del tardofranquisme i la transició.

Pepa Bagaria, *Hemeroteca*

Jaume Clarà, *Secció de Col·leccions Generals*

Anna Gudayol, *Secció de Manuscrits*

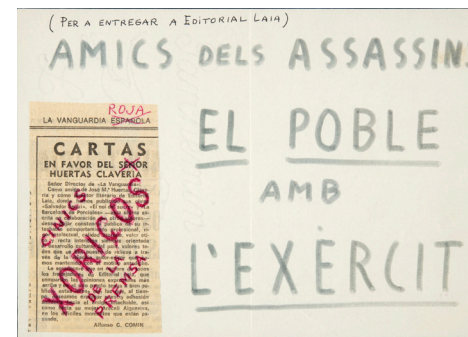
El cas Huertas

El 7 de juny de 1975, el periodista Josep M. Huertas Claveria publicava al diari *Tele/eXpres* un treball de camp sobre els bordells o "meublés" de Barcelona, en que indicava que un gran nombre era regentat per vídues de militars. L'article —que evidenciava la doble moral imperant a l'època— suscità les iras furibundes de l'estament militar. Un mes i mig més tard Huertas era sotmès a un consell de guerra, condemnat i empresonat a la Model.

El que es conegué com a "cas Huertas" actuà com a revulsiu en la societat catalana tardo-franquista, en un moment en què els moviments socials eren cada cop més actius, i el dictador cada cop més feble. Huertas rebé suport per escrit, individual i col·lectiu, de personalitats d'àmbits i condicions molt diverses: polítics, eclesíastics, escriptors i periodistes, moviments veïnals... Seria alliberat després de la mort de Franco, el maig de 1976.

"Vida erótica subterránea". *Tele/eXpres*. 7 junio 1975, p. 11

Carta d'amenaça.
Collage amb un article d'Alfons C. Comín. Juliol 1975

Periodisme des dels barris

Amb el títol "Donde la ciudad tiene otros nombres", Huertas inicià el 1966 a *El Correo catalán* una sèrie d'articles sobre els barris de Barcelona. Publicats durant uns mesos, van reflectir, des de "les trinxeres" de la lluita veïnal, la problemàtica urbanística i social dels barris perifèrics. Els testimonis recollits es poden considerar la llavor dels set volums de la col·lecció *Tots els barris de Barcelona*, escrits en col·laboració amb Jaume Fabre. Huertas en redactà el cinquè volum íntegrament des de la presó.

La Barcelona dels 70 era força diferent de l'actual. A banda dels barris històrics i els municipis annexionats, s'havien anat construït nous polígons que en aquells moments encara no es consideraven barris. Una de les conseqüències va ser la formació d'associacions de veïns per posar de manifest les greus mancances i reivindicar les millores imprescindibles, tant en l'esfera social com en la urbanística. Huertas no només va fer la crònica escrita i gràfica d'aquestes reivindicacions, sinó que hi participà activament des de l'Associació de Veïns del Poblenou.

Tots els barris de Barcelona.
Vol. 1. Barcelona: Edicions 62,
1976